

Pozdrav višjemu pastirju ob prihodu v župnijo.

(Govorila dne 4. maja 1925 Marica Debeljak v Javorju nad škofjo Loko.)

Že dolgo hrepeneli smo
in dneve, ure šteli smo,
da dneva nam prisije žar
današnjega, presrečnega.

Vi, oče naš, Vi, naš vodnik,
Vi, neumorni učenik
prišli ste k nam, prišli ste k nam,
pastir Pastirja dobrega.

Ne pride oče praznih rok
nikdar do ljubljenih otrok:
i Vaša roka nam darov
prinesla bo in blagoslov.

In kakor dobri naš pastir
odkrivate nam sreče vir:
studenec božjih milosti,
ki nas poživlja, nas krepi.

Vi kažete nam pravo pot
tja, kjer bo konec bojev, zmot,
tja, kamor srce hrepeni,
kjer dobri naš Gospod živi.

O hvala Vam, o hvala Vam,
Prevzvišeni! Prišli ste k nam,
Vi, zaželjeni vseh otrok!
Plačilo Vaše bodi Bog!

Slika Orlov in Orličev na Brdu.

Orliči na Brdu pri Lukovici imajo posebno srečo. Oglejte si to sliko in boste videli, koga imajo v svoji sredi. Samega gospoda škofa iz Ljubljane! Sv. birmo so prinesli na Brdo in brdske Orliče so si ogledali. Tako so jim bili všeč, da so se kar med nje vsedli. Takrat je pa prišel fotograf — ena, dve — in gospod škof niso mogli več od Orličev preč! Še zmerom so pri njih — le pogledjte!

Pa jim ni nič žal. Presvetli gospod škof imajo Orliče radi. Vedo, da so Orliči pridni fantje in hočejo pridni tudi ostati. Zato jih imajo radi. Ne samo onih na Brdu, ampak vse, prav vse. Če niso pri vseh naslikani, so pa gotovo pri vseh s srcem in ljubeznijo.

Orliči, imejte tudi vi Presvetlega iz vsega srca radi! Velik dobrotnik so vam in vsem svojim ovčicam! Veliko, veliko let nam že dele dobrote — nebeške in zemeljske dobrote! — pa so še vedno kakor mladi. Molimo zanje, da bi še dolgo dolgo tako ostalo, da bi jim še dolgo dolgo lahko klicali: Bog živi!

Fr. M—ž.

Pomladno pismo duhovnikovo Orličem in Orličkam.

(Konec.)

O, kako nesrečni bi bili, Orliči in Orličke, če bi vam greh ukradel lepo lilijo iz duše! Vendar bi še ne bilo vse izgubljeno — vaš angel varuh bi sicer jokal, toda zapustil vas ne bi. Stopil bi pred prestol božji in ponižno prosil za vas; in izprosil vam bo — novo lilijo... Pa tudi vi sami boste morali Boga, preljubega, predobrega prositi, kajti sami ste krivi, da ste ubogali satana in zapravili prvo lilijo, in sami si morate tudi novo zaslužiti. Če boste pred duhovnim očetom priznali svoje grehe in se jih skesali, bo zopet zacvela vaša lilija, Marija in angelček vas bosta zopet vesela, satan pa se bo jezil in bo bežal od vas. Bog nebeški bo povzdignil svojo roko in blagoslovil vas in vašo lilijo — v dušo bo dal milost in ne bo srečnejšega od vas na vsem božjem svetu!

Pa rekli smo, da ni lahko paziti na lilijo in se varovati greha, kajti satan je vedno čuječ in pazi na vsak naš korak ter nas hoče zapeljati. Sami ne bomo mogli dovolj čuvati rajske lilije, pomagati vam bosta morala Bog in Marija, Marija rada pomaga, posebno svojim otrokom, ki ji radi in veselo služijo in jo časte.

Zatorej prosite Marijo, naj vam pomaga. Izročite in posvetite ji vsak svojo lilijo že sedaj, da bo prav posebno čuvala nad njo in ne bo pustila hudobnega duha, da bi se ji približal in jo pohodil. Ali ste, ljubi moji, v »Marijinem vrtcu«, kjer vas Brezmadežna prav posebno čuva pred grehom? Koliko lepega se naučite tam! Orliči, Orličke, če boste ubogali to, kar tam slišite, boste varni pod plaščem Marijinim in nihče vam ne bo mogel škodovati; vaše dušice — lepe lilije — se bodo razcvitale vedno lepše.

Tu, v »Marijinem vrtcu«, boste skrbeli za dušo, da bo ostala lepa in čista, pri Orlu pa boste krepili svoja telesa, da bodo čila in zdrava. Oboje mora biti zdravo in čvrsto — duša in telo, kajti telo, v katerem je grda duša, vsa gnila vsled grehov, tako telo je enako grobu, na katerem stoji krasen spomenik iz kamna in so posajene na njem najlepše cvetke, če bi pa odkopali prst — kaj bi videli? Samo gnilobo in smrad!

Ali naj bo Orlič tak grob? Kajne, da ne sme biti!

Orlič in Orlička morata imeti zdravo dušo v zdravem telesu. Zato ste se zapisali med telovadce pri Orlih, ker hočete biti taki. Kajti tiste igre, ki jih igrate v telovadnici, lahko igrate doma ali v gozdu ali kjer hočete in ni treba na migljaj ubogati vaditelja, ker ga tam ni, telovadnih vaj se pa tudi drugje lahko naučite; pa med Orle ste prišli, ker radi ubogate

vaditelja, in pa, ker hočete ubogati tudi Boga in hočete biti čvrsti junaki pod zastavo nebeške Matere.

Orlič in Orličke, minula je pomlad in pomladno pismo duhovnikovo na vas je končano — ljubezen vaša do vzorov Marijinega vrtca in orlovske organizacije naj pa bo vedno večja! Prepričan sem, da bo, zato vas vse prav lepo pozdravljam in vam kličem: Bog vas živi, Marija vas čuvaj!

R. Koren, Orlič v Velenju.

Alkohol in njegove lastnosti.

V šoli nam gospod učitelj tolikokrat pravijo, da je alkohol strup, in nas izpodbujajo, naj pristopimo k »Mladim junakom« (abstinentom). Pravijo nam tudi, da alkohol pokvari pljuča, jetra in obisti, kar povzroča mnogokrat prezgodnjo smrt.

Kako slab postane človek, ki vživa alkohol! Jaz sam sem poznal človeka: mlad je bil in zdrav, ko pa je začel vživati alkoholni strup, je začel pešati in pešati, tako dolgo, da ga ni ugrabila starka smrt.

Nes pametni ljudje pravijo, da daje alkohol moč. Proti-alkoholni mladinski list »Mladi junak« pa pravi o tem tako-le: »Kdor veliko pije, še samega sebe nesti ne more.« Pa je res tako. —

Drugi zopet pravijo, da alkohol redi. Jaz tudi poznam dosti takih debeluharjev, ki so že tako debeli, da še samega sebe ne morejo nesti. Nekateri tudi pravijo, da ravno alkohol gasi žejo. Tega že ne verjamem. Jaz si najrašji gasim žejo z vodo in mlekom, kakor pravi pesem:

Če žeja te, le brez strahu,
napij se iz studenca,
zakliči zraven prav glasno:
živéla abstinencia! — Bog živi!

Brat Ladislav.

Slikarji umetniki, na plan!

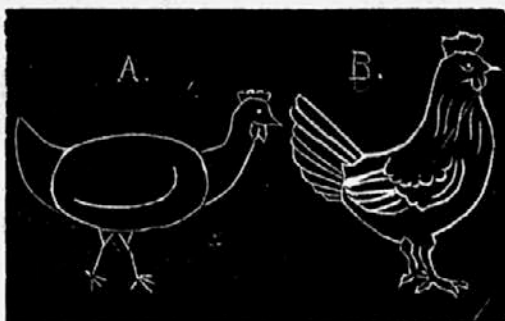
Pri svojih dosedanjih risarskih vajah smo uporabljali za pomožni ali osnovni lik krog. Naši piščanci, muci in zajci so se nam naredili iz samih krogov — saj še veste. Toda vsega pa le ne moremo iz raznih krogov narisati. Danes sem

se n. pr. zagledal v kokoši in v goske in v petelina na našem dvorišču. Prav tako je bilo kot pravi pesem:

Saj kuretine poln je dvor,
vmes so mlada piščeta,
pa petelin in kokoš
zanje hranè iščeta.

Rekel sem si: v prihodnjem »Orliču« bomo pa kuretino risali! Ampak poprej moramo znati narisati zategnjen krog ali elipso, veste, tak krog, ki je podoben jajcu. Mislim, da ste že toliko spretni v risanju, da vam to ne bo delalo težave. Kar poskusite s prosto roko in tako dolgo ponavljajte, da bo šlo! Dobro si oglejte, kakšno obliko ima jajce, in stavim, da boste zadel.

Kar začnimo! Najprej kokoško! Oglejte si sliko A! Načrtajte elipso v vodoravni legi, napravite spredaj zakrivljen kokošji vrat, nataknite mu glavo in kar je na njej, zadaj rep, spodaj noge in kremplje kakor kaže slika — in kokoška je pečena, hočem reči: narisana!

Ko vam bo šla ta slika dobro od rok, se lotite slike B, ki kaže puto v popolnejših obrisih! Tudi to ni posebno velika umetnost.

Kjer je pa kokoš, navadno tudi petelina ne manjka. Tudi tega torej narišimo!

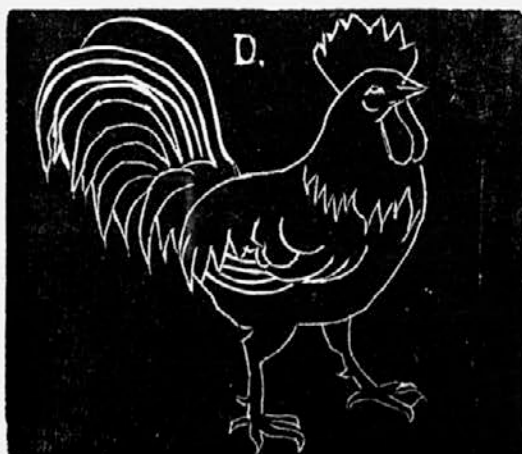
Oglejte si sliko C! Narišite posevno ležečo elipso! Spredaj ji nataknite precej možat, pokonci stoječ vrat, dodajte glavo z močnim grebenom in krepkim podbradkom. Zadaj košat rep, noge spodaj daljše kot pri kokoški... No, ali ni to čisto čeden petelin?

Če se ti pa vendar zdi ta petelin premalo imeniten in možat, si oglej lepšega na sliki D in ga skušaj narisati! Če ga boš dobro zadel, smeš kar na razstavo ž njim!

Še ene živalce na našem dvorišču ne smemo prezreti — to je naša goska. Zelo ze nam zdi podobna kokoši — narišimo jo in poglejmo, če je res!

Na poševno ležeči elipsi napravi spredaj gosji (ne kokošji)!

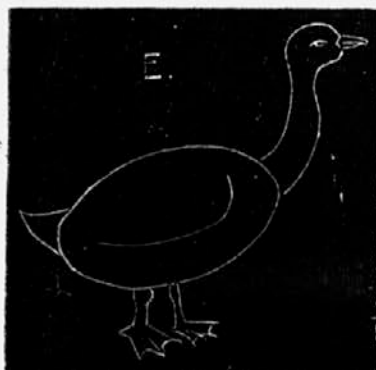

vrat, z debelo glavo in močnim kljunom. Očesa menda tudi ne boš pozabil. Zadaj pritiski koničast repek in v elipso zariši perot. Noge si oglej na sliki, in med prsti ne smeš prezreti plavalne kožice.

Seveda tudi goska še ni na tej prvi sliki popolnoma »godna«. — Zato si oglejte še sliko F in dobro premislite, kako bi jo mogli pre-risati. Če se vam po-sreči, vam povem, da je sedaj vaša goska

lepa in dobra. — Vendar poznam — pa samo iz pesmi! — še eno lepšo in boljšo gosko:

a najlepša se nam zdi,
če pečena zadiši . . .

Če vam res kdaj zadiši, povabite še mene na gostijo, da se bomo vsi skupaj prav dobro imeli. Tlesknili bomo z jezikom in zapeli:

Pa začnimo, ham, ham, ham,
oh, kako je dobro nam!

R. Trnovčan.

Trije Tinčki — Orlički.

Kot bi se zmenili! Ko stoji ves naraščaj v redu, so Tinčki ravno zadnji trije. Seveda s tem ni rečeno, da so tudi kot Orlički zadnji. O, to pa še daleč ne!

Prvi je županov. Širok je, pa nekoliko izpod čela gleda. Samozavesten je, in kako tudi ne, saj je županček. Drugi je mesarjev, malo manjši sicer, zato pa živ kot ogenj. Preden vaditelj enkrat poveljuje obrat, se on trikrat obrne. Tretji je pa sin šolskega sluga, najmanjši Orliček. Nekaj časa je hodil k telovadbi, nato ga parkrat ni bilo.

»Kje si hodil v nedeljo?« ga vprašam, ko ga srečam. Ravno je nekaj nesel iz trgovine.

»Ata so lekli, da sem še plemajhen.«

»Kar pridi, saj imaš blizu!«

»Bom pa plišel!«

In odzibal se je naprej, ves obložen z zavitki.

Zadnjič je bila akademija. Tinčki — malčki so skupaj nastopili pri vajah. Pa se je razločno videlo, kako so vsi trije delali po četrtem, največjem. Ako se je ta zmotil, so se oni tudi in tako naprej.

Pa so le Orlički, ti trije Tinčki!

Br. E.:

Naš petelin.

Moško stopa petelin — kokot: Spet se pogledata,
»To-le dvorišče je moje, spet se pomerita . . .
moje naše celo dvorišče, Glejte jo — kurjo vojsko,
tukaj mi smo gospod!« — — — jemnasta, to je strašno!
Kaj še le bo? — — —

Vodi kure in brska in išče, Ranjena dva sta grebena,
kadar pa žuzka poišče, lepa rdeča grebena,
brž jih pokliče: »kúp, kúp, zunaj je — kri dragocena!« —
pridite, pridite skúp!«

Pêtel sosedov skoči čez plot, Pêtel sosedov zmagan zbeži...
kure zakličejo: »Nisi — gospod!« Smili se kuram domačim! —
Žolč in pêlin! Čopa ga stara
Naš se petelin rahlo pokara:
vanj zakadi . . . »Vidiš, čemu pa siliš čez plot?
Dôma se drži, mladi kokot!«

Jezno se gledata, Naš pa zapoje: »Kíkerikí!
s kljunom se merita, Res da sem zgubil malo krvi!
to vam je ravs, Da sem pa zmagal, največ veljá,
to vam je kavs! — — — tukaj, tukaj mi smo domá!« —

Ivan Langerholc.

Zbirajte razglednice!

Dandanes prevozijo pošte mnogo razglednic. Gotovo je ni hiše v Sloveniji, kamor bi razglednica še ne bila našla pota in odkoder bi še ne bila nobena razglednica poromala v širni svet. A marsikje ne vedo, kaj bi z razglednicami počeli. Nekaj časa hoče nanovodošlo razglednico vse v rokah imeti, mlada, vroča kri se celo stepe, kdo si bo prej sliko ogledal; nekaj dni leži slika na mizi, da si jo lahko ogledajo tudi sosedge in znanci, potem pade pod mizo in nazadnje jo odneso vso zamazano na smetišče.

Ne rečem, da nekatere razglednice te usode ne bi zaslužile. Med te štejem zlasti tiste z gladkopolizanimi judovskimi obrazi, moškimi ali ženskimi, in pa tiste, pri katerih je slikarju zmanjkalo barve, da ni mogel svojih oseb dostojno obleči. S tako in podobno nesnago v peč!

Mnogih razglednic je pa škoda, če jih obsodite v enako kaznen. Zato vam svetujem: zbirajte razglednice! Spravljajte jih, hranite jih in imeli boste obilo plemenitega veselja.

Marsikdo morebiti že ima album za razglednice. Tako se imenuje nalašč zato prirejena knjiga, v kateri razglednice shranjujemo. Mogoče vam jo je kupil boter ali stric, ali vam jo je darovala dobra tetka — Bog jih živi! Nekateri ste jo dobili za Božič, za Novo leto, za Miklavža. Kogar pa Bog ni oblagodaril z bogatimi strici ali tetami, pa tudi ne s premožnimi starši, mu je pa morebiti podaril iznajdljivo glavico; tak naj poskusi album sam narediti. Kupi naj si bolj trdega papirja, kakršnega rabimo za zavijanje, pa naj ga sešije v knjigo. S primerno ostrim nožem bo lahko vrezal v popir toliko široke špranje, da bo lahko vanje zatikal razglednice. Lahko si narediš tudi več večjih ali manjših ovojev, ki vanje shranjuješ, kar ti kdo pošlje razgledniškega blaga.

Ko bo število razglednic narastlo, boš moral napraviti v svojih zbirkah nekaj reda. Zato ti bom dal v naslednjih vrsticah nekoliko navodil.

Dandanes ima že skoraj vsak kraj svoje razglednice. Mislim, da bo tvoja zbirka štela vedno največ krajevnih slik. Zato boš prvi oddelek v svoji zbirki imenoval

krajevne razglednice.

Ker je prav in primerno, da imaš vse razglednice lepo urejene, zato ne bo napačno, če imaš za pomoč pri urejevanju dober zemljevid. Tako se boš obenem z urejevanjem učil tudi zemljepisja.

Največ razglednic boš dobil gotovo iz domovine. In ker naša domovina ni ravno majhna, boš moral že tu napraviti načrt, kako si boš razglednice uredil.

Vzemiva najprej Slovenijo. Na prvo mesto v Sloveniji boš dal gotovo svoj rojstni kraj in njegovo bližnjo okolico. Potem pa — čast, komur čast! — naj pride na vrsto Ljubljana. Nato boš uvrstil Gorenjsko, Dolenjsko in Notranjsko. Ali pa Dolenjsko, Gorenjsko in Notranjsko; kakor že hočeš, samo da bo red.

Nato bo prišlo na vrsto Štajersko z Mariborom na čelu. Tudi Štajersko lahko deliš v več delov, reciva: severno od Drave, južno od Drave in Prekmurje. Lahko urediš seveda tudi drugače, če hočeš. Kdor je doma na Štajerskem, mu seveda ne bo nihče zameril, če postavi »mariborsko oblast« na prvo mesto in ljubljansko na drugo.

Iz ostalih krajev naše domovine morebiti ne boš dobil dosti krajevnih slik. Nekaj pa mogoče vendar. Posebno dečki se lahko priporočite fantom-vojakom. A tudi ta del naj bo urejen. Hrvatsko, Slavonija, Bosna, Hercegovina, Srbija itd. Tako naj se vrste naslovi.

Če imaš kaj znancev v solnčni Goriški, v tužni Istri, v zapuščeni Koroški, boš lahko odredil poseben oddelek za razglednice iz zasedenega ozemlja.

Če ne letos, boš imel pa čez nekaj let pred seboj čedno zbirko slik iz naše domovine: mesta, trge, vasi, gore, jezera, posamezne stavbe in spomenike. Vse to se bo vrstilo pred teboj, ko boš pregledoval svojo zbirko.

Mogoče boš dobil kako razglednico še iz ostale Evrope, mnogi bodo dobili pozdrave iz Amerike. Vse mora v zbirko! Zato pa prosite prijatelje in znance v tujini, naj vam pošljejo vselej drugačno sliko. Čim več bo slik, tem bolj se boš moral potruditi, da bo tudi v razglednicah, naj bodo od koder koli, vladal lep red. Najlepše jih boš uredil po posameznih državah.

Mogoče ti bodo prišle v roke razglednice, ki ti bodo kazale razne zgodovinske dogodke, zgodovinske osebe in spomenike. Zato boš napravil v svoji zbirki nov oddelek z naslovom

zgodovinske razglednice.

Teh ne bo toliko število kakor prejšnjih. Uredil jih boš lahko po času, v katerega spadajo, in, če jih bo več, tudi po državah, katerih se tičejo.

Jako lepa in bogata je zbirka, ki ji boš dal naslov

umetniške razglednice.

Slike raznih slikarskih mojstrov, domačih in tujih, najdeš pogosto na razglednicah. Navadno je ime slikarskega mojstra tiskano na tisti strani, ki je namenjena za pisanje. Pa tudi ime

slike. Če ne veš, kaj je napisano, vprašaj v šoli ali v društvu ali tudi doma.

Tudi umetniške razglednice ti bodo prinesle zabavo za marsikatero uro. Eno samo tako sliko lahko motriš pet do deset minut, pa boš še malo videl. Umetniška slika je kakor lepa pesem ali krasna povest: kadar joliš, kadar jo bereš in kadar jo gledaš, vselej najdeš nekaj, česar doslej še nisi opazil.

(Konec prihodnjič.)

Br. Nardžič.

Druga polovica povesti o zajčku enouhcu.

Po begu zajčka enouhca z dvorišča pri gozdarjevih je minilo nekaj mesecev. Medtem se je poslovilo poletje do prihodnjega kresa in jesen se je razgrnila čez dolino in hrib. Listje je začelo odpadati z drevja, samo smreke in hoje so obdržale zelene suknjiče.

Iz gozdov nad gozdarjevo hišo so se pogosto slišali streli. Lovci so stikali po hribu in iskali divjačino. Nekoč je pa bilo posebno hudo. Človek bi mislil, da je v gozdu pravcata vojska med Japonci in

Amerikanci. Saj je pa tudi bilo lovcev, da se je delala tema! Še iz mesta so prišli, ali da povzem vse po pravici: z avtomobili so se pripeljali.

No in v gozdu: pok, pok, pok! Brez konca in kraja! Kaj vem, kako in odkod, Pepca se je naenkrat spomnila zajčka enouhca. Kako mu mora biti danes pri srcu — temu nehvaležnemu uhajaču? Ni mogla biti tiho in se je razodela Maticu.

»Aha, zajček enouhec!«

Matic se je domislil in je dejal:

»Aha!«

»To mu bije srce!«

»Naj mu le — nerodnežu...«

»Kaj, če ga zadenejo...?«

»Gotovo ga bodo.«

Umolknila sta Matic in Pepca in oči so se jima svetile v škodoželjni maščevalnosti. V srcih jima je pa bilo mehko in videlo se je, da ljubezen do zajčka enouhca še vedno ni ubežala iz njih...

Potem sta šla pomagat mami. Gospa gozdarica je imela ta dan mnogo dela. Pomislite! Za celo vojsko lovcev je v gozdu in vsi bodo prišli k nji na večerjo. To bodo lačni — kot sami volkovi iz divjih gozdov.

Pa so sedeli pred hišo na klopi, lupili krompir in izbirali solato. Visoko v hribu je počilo, da je jekalo v skalah kot strela in grom. Pepca je pogledala kvišku — in oko ji je obviselo na... na... na...

Kaj je bilo? Tam od gozda sem je nekaj teklo in teklo, se kobacalo skozi reso, poskakovalo čez grmiče in merilo naravnost proti gozdarjevi hiši.

»Poglejta!«

Pepca je dvignila prst in merila v daljavo.

»Enouhec!« je vzkliknil Matic.

Samo pet, šest kratkih trenutkov časa so imeli za nemo začudenje — in že je bil enouhec pri njih in se je zgrudil prav pred noge okamenele Pepce...

Takrat je Pepca nehala bitti kamen in je spet oživila. Oči so ji zagledale na zajčku krvave rane in srček se je napolnil z nepopisnim usmiljenjem.

»Kri, kri!« je vzkliknila in brž vzela v naročje enouhca, ki ni bil več tako majhen ko takrat v cvetoči pomladi.

Mama je napravila preiskavo. Dognala je, da ima zajček prednjo nogo prestreljeno in da je do smrti utrujen. Poglejte sedaj poredneža! Vse poletje je imel mir v gozdu in jesti dovolj, seveda, kdo bi mislil potemtakem na Pepco in Matica tam pri gozdarjevih? Danes je pa vse druga sapa pihala gori v hribu, danes je prišla nova nesreča nad ubogo žival — mhm — sedaj bosta Pepca in Matic zopet prav prišla...

Pa ni nihče ničesar očital malemu ranjencu. O ne! Z isto ljubeznijo kot nekdaž uho mu je gozdarjeva mama to pot obvezala nogo, Matic in Pepca, Pepca in Matic sta ga pa božala in ljubkovala, da so mu prešle vse skomine po tisti slavni prostosti in svobodi v gozdu... Brž sta mu pripravila hlevček in ležišče iz mehkega mahu, brž sta mu nanosila sočne hrane, kaj čuda, če je bila v dveh, treh tednih rana popolnoma zaceljena? Da, rana zaceljena, noga je pa ostala za zmerom — kruljeva...

Tako hudo pokoro je moral narediti nehvaležni uhajač. Toda njemu v čast bodi povedano, da se je odslej temeljito poboljšal in je napravil železen sklep: Nikoli več je ne popiham! Ta sklep je pa tudi držal. Vsako najmanjšo skušnjavo — kadar je videl vrata na stežaj odprta — je pregnal kot sitno muho z edinim dolgim ušesom in se je poredno poigral s kokoško ali gosko na dvorišču.

Tako so rasli in dorasli skupaj enouhec, Matic in Pepca. Radi so se imeli in nobena nerodnost jih ni več razdvojila. Ko so bili že vsi veliki, se enouhec še vedno ni naveličal postavljati »možica« in Pepca se mu je še vedno smejala. Samo Matic, ki je sedaj že sam hodil s puško v gozd, mu je včasih rekel: Star si, prisma, čas je, da se spametuješ...

Br. Fr.

Čarovniška igra.

Kdor hoče postati čarovnik, naj skrbno prebere sledeče vrstice! Veliko se bo naučil.

Preden začneš v družbi Orličev to čarovniško igro, si moraš med dečki izbrati zanesljivega moža, ki ti bo pri igri zaupnik. Tistemu nariši na papir 10 majnih krogov v tej-le obliki:

Potem razloži zaupniku, kaj naj vsak krog pomeni. Tako-le: prvi krog zgoraj pomeni čelo, oba nižja oči, naslednji trije ušesa in nos v v sredi. Sledeči krog niže pomeni usta, še nižji brado in zadnja dva ramena.

Sedaj razvrsti na mizo 10 novčičev (najbolje tistih po 10 par) ali gumbov v enakem redu kot si poprej narisal kroge. Glasno povej navzočnim, da boš šel ven iz sobe in ne boš mogel videti, kaj se v njej godi. Nekdo naj se med tvojo odsotnostjo dotakne enega ali več novčičev in nato naj te pokličejo nazaj. Dobro si navidezno ogleduj novčiče, zaupnik naj ti pa neopaženo pokaže — kažoč na svoje oko, nos, uho itd. — katerega novčiča se je dotični dotaknil. Seveda boš ti prav lahko takoj pokazal dotaknjen novc in čarovnija bo popolna!

Zaupnik pa mora biti precej spreten. Če je, lahko spravita vso družbo v veliko začudenje — samo »Orliča« ne smeta pokazati!...

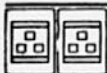
Iz otroškega življenja.

- Milka. Jaz pa punčko imam,
za celi svet je proč ne dam.
Mehke koderčke ima,
pa kako se mi smehlja.
Punčike pač lepše ni,
Kaj se ti, Darinka, zdi?
- Darinka. O, veš, Milka, to pa ne.
Moja stokrat lepša je.
Bolj prijazno se drži,
včasih pa še kar zaspi.
- Milka. Moja ima pa zobe.
- Darinka. Moja ima pentlji dve.
- Milka. Moja ima lepše krilo.
- Darinka. Moja je zavita v svilo.
- Milka. Moja ima klobuka dva,
pa kako visoka sta!
- Darinka. Kaj klobuka? To nič ni!
Lepša se mi kapla zdi.
- Milka. Moja ima oblekic pet.
- Darinka. Moja jih ima deset,
pa modernih, to se ve,
tam v Parizu se dobe.
- Milka. Prava reč, oh, poidi no!
Jaz bom eno ji kupila.
Z Dunaja jo naročila.
Punčka moja lepša bo,
kakor tvojih sto in sto.
- Darinka. Oh, uboga punčka, na,
ali si vse slišala,
kaj ta Milka govori?
Pa te srčeee boli!
Mami bom povedala,
da bo Milko kregala.
- Milka. Jaz bom tudi tebe zatožila,
ker si čez mojo punčko govorila.
- Vida. Milka, Darinka, oh kakšni sta ve,
ne vesta, da se prepirati ne sme?
Le hitro mi zopet prijazni bodita
in hitro se zopet lepo pomenita.

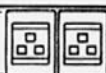
Punčki sta lepi menda obe.
Zato se prepirati — to pa ne gre.

Milka. Darinka, ali mi boš odpustila,
ker sem čez tvojo punčko govorila?

Darinka. Kajpada, Milka, le kar brez skrbi.
Srčece tvoje se že spet smeji,
in punčka se moja ti tudi smehlja,
odpušča krivico iz vsega srca.

Vesela pošta br. Nardžiča.

Iz nabiralnika.

Jesenice. — Dragi brat Nardžič! Drugi Orliči so že marsikaj lepega pisali, kako nas na sestankih poučujejo. Zato sem se namenil tudi jaz popisati naše sestanke. Sestanki so kratki, a se mnogo na njih naučimo. Večkrat smo pa na teh sestankih tudi precej poredni, kar ni posebno všeč našemu vodju. Včasih so jako hudi na nas. Kadar smo pridni, nam mnogo lepega povedo, največ o lepem vedenju, Zlati knjigi i. dr. Zadnji čas pa imamo predavanje iz knjige, ki so jo izdali br. Nardžič, za kar smo jim vsi Orliči jeseniški kot tudi naš vodja zelo hvaležni. Sestanki nas hočejo narediti po izjavi našega vodja za prave, zavedne in poštene Orliče. Zato pa pravim: vsi v naše vrste, vsi na sestanke, kosajmo se, kdo bo prvi in najbolj priden in katerega se bo izgovorjeno na naših sestankih največ prišlo. Ali ni res, br. Nardžič? (Res, res, je rekel in pokimal br. N.) Mnogo predavanj imamo tudi o živalstvu in zvezdah, kar nas vse prav zanima. — Dragi br. Nardžič! Mesec maj je tu, pridno hočemo hoditi k šmarnicam, a še eno veselje imamo: to so naše Rovte! Ah, kako lepo je gori, vse polno je ključavnic (narcis), ki nam jih je dobri Bog dal. Vabimo Vas vsi jeseniški Orliči in naš vodja: pridite eno nedeljo v maju, da pohitimo vsi v ta naš rožnati planinski gorenjski raj ter se gori naužijemo svežega zraka in natrgamo lepih cvetlic. — Če boste prišli, sporočite! Na svidenje in Bog živi! (Drugo leto, če Bog dal! Br. N.) Morič Franc.

Šmihel. — Spoštovani br. Nardžič! Prejmite prvi pozdrav od šmihelskih Orličev. Nobeden se še ni oglasil od nas, pa vendar še nismo zaspali. Na praznik sv. Jožefa je priredil odsek akademijo, pri kateri smo tudi mi nastopili. Največ smeha je vzbudila Vaša »šaljiva pošta«, katero je vozil prav ponosno črn kočun. Poštarja je predstavljal br. Šetina. Veselilo nas je, ko je rekel v Vašem imenu, da ima nas rad, še bolj bi se veselili, če bi prišli v resnici Vi, br. Nardžič, pa smo predaleč, kajne? Ko je poštar čital pismo Jernejčka Hudomuha, se je naš vaditelj br. Sitar tako modro držal, ker ga je on pisal, tako sem pogruntal. Še enkrat bi Vas prosil, pridite med nas, dolenske bratce! — Bog živi, Vam kliče Franc Jerman. (Čakam, da bo vozil v Novo mesto zrakoplov... Br. N.)

Šmartno pri Velenju. — Dragi br. Nardžič! Jaz sem pozabil napisati: »Da sem doma v Šmartnem pri Velenju.« Oprostite moji čemerosti. Prosim, denite sedaj moj dopis na Veselo pošto. Bog živi!

Štefko Štifter.

Vel. Lašče. — Dragi br. Nardžič! Meni je zelo dolgčas po Vas. Gotovo se še kaj spominjate, kako smo skupaj potovali na Veliko Slevico ter se tam udeležili sv. maše. Po sv. maši pa smo si razgledali vso okolico, nato smo pa šli domov in smo se še bolj živo razgovarjali o raznih rečeh. Dospevši v Velike Lašče smo se ločili. Ločitev je bila zelo zelo

težka, zakaj, prvič smo Vas videli in še tako malo časa smo bili skupaj. Sedaj imam pa še večje veselje do telovadbe, rada prebiram »Orliča« in ga že komaj pričakujem. In tudi veselo igrice »Kosovo gostijo« ne bomo nikdar pozabile, ko smo jo priredile tudi takrat, ko ste bili Vi pri nas. — Dragi br. N., ali nas res ne boste prišli prej obiskat kakor takrat, kadar bodo zvonili sleviski zvonovi tako močno, da jih boste slišali na svoj dom? Bomo pa kupili cerkovniku tobaka, da se bo podvizal ter zvonil tako močno, da se bo slišalo prav k Vam. Takrat se bomo zopet videli! Sedaj pa še enkrat zakličem krepak pozdrav: Bog živi! Pepca Košir.

Črna pri Prevaljah. — Dragi brat Nardžič! Med prebiranjem našega »Orliča« sem našel že parkrat Črno, a vendar samo od br. Piko Aleša. Zato se tudi midva enkrat oglašava v »Orliču«. Želiva, da naju daste na Veselo pošto. Na velikonočni ponedeljek smo dobili vsi Orlični nalogo, napisati nekaj vrstic od igre »K mamici«. Najboljši spis se odposlje v »Orliča«. Igro smo priredili črnški Orlič in je izpadla, hvala Bogu, prav dobro. Od naše hiše je igralo 5, in sicer: sestre Micika, Anica in Klarica, bratec Viljem in jaz. Vsi smo svoje vloge dobro rešili. Tudi drugi so jih znali. Igro smo priredili dvakrat, dne 19. in 22. marca. Tudi slikali smo se. Bili smo v zelo velikih skrbeh. Za plačilo smo dobili sladkega malinovca. — Tako je bil konec prireditve zelo vesel. Bog živi!

Anton in Viljem Prah.

Dragatuš. — Cenjeni brat Nardžič! V »Orliču« sem čital, da se je od nas oglasil Lojze Zvab. Zatorej Vam tudi jaz želim nekaj sporočiti. Orličev nas je sedaj že okoli 40. Razdeljeni smo v višji in nižji naraščaj. Jaz spadam v višjega ter že znam dve vaji s palico prav dobro. — Za velikonočne praznike je priredil odsek tudi igro. Mi Orliči bi tudi radi igrali, zatorej prosim, da bi tudi za nas prišla katera v »Orliču«. Vsem Orličem in Orličicam kličem Bog živi!

Leopold Štefanič.

Cerknica. — Dragi brat Nardžič! Tukaj je 24 Orličev. Imamo vsako nedeljo telovadbo. Vaditelja imamo vsi radi. Znamo vse štiri vaje. Iz Cerknice pojdemo trije v zavod sv. Stanislava. Na binkoštni ponedeljek je bila v Begunjah srenjska orlovska prireditve. Nastopili smo tudi Orliči. Govoril je g. Franc Terseglav. Pri prireditvi je igrala godba iz Logatca. Bog živi!

Ivan Lavrič.

Škale. — Častiti br. Nardžič! Od nas se še ni ničesar bralo. Zato sem se odločila jaz nekaj pisati o škalskih Orličkah. Uči nas s. Metoni. Imamo jo vse zelo rade. »Orliča« vse rade beremo, ker najdemo v njem vedno kaj zanimivega. Tudi g. kaplan nas imajo zelo radi in nam včasih kaj zanimivega povedo. Sedaj končam pismo, da ne pride v košek. Bog živi!

Pepca Koren.

Št. Vid nad Ljubljano. — Spoštovani br. Nardžič! Pri nas se prav živahno gibljemo. Letos smo že dvakrat nastopile. Vesele smo bile, da nam je akademija 25. marca lepo izpadla, saj smo se vse zelo potrudile. Prvo majniško nedeljo smo pa nastopile na majniškem taboru. O, to je bilo tudi lepo! Posetila nas je tudi naša ljubljena, daljna gdč. Minka. Po telovadbi smo gojenke in mladenke prodajale razglednice. Veselo smo se tudi zabavale, jedle kruh in pile malinovec. Le Vas smo pogrešale, dragi br. Nardžič! — Tudi pri sestankih je lepo. Preč. g. duhovni vodja nam vedno kaj lepega povedo in opominjajo k dobremu, da bo vsaka posebej vzorna mladenka, vse skupaj pa v čast krožku. — Bog živi!

Šentviška mladenka.

Vel. Lašče. — Bratu Nardžiču za god! Drobnost naše je srce, v srcih naših želji dve: Koder noga Vaša hodi, naj Vas božji angel vodi! Ko pa pride enkrat smrt, naj Vam bo sveti raj odprt! — Bog živi! To žele iz srca vdane, iz Vel. Lašč Orličice Vam znane: Julka Zakrajšek in še 21 podpisanih.

Sv. Peter pri Mariboru. — Cenjeni brat Nardžič! Tukajšnjih Orličev nas je okoli dvajset. Ni prav veliko število, toda smo zato mi bolj fest in korajžni. Sčasoma nas bo že več. »Orliča« imamo vsi naročenega. Vsikdar ga nestrpno čakamo. Telovadimo ob nedeljah po večer-

nicah. Za vaditelja imamo br. Mačka. Imamo ga zelo radi, ker res skrbi za nas. Dne 10. maja smo imeli izlet (skupno s člani) k našemu pododseku v Grušovo. Jej, kako smo se tega dneva veselili! Nastopili smo s prostimi in skupinskimi vajami. Vsem Orličem in Orličkam, posebno pa Vam, brat Nardžič, navdušen Bog živi!

Franc Gornik.

V nabiralnik.

Ptuj, Duh Franček. — Za pozdravček z izleta k Sv. Trojici v Halozah prav lepa hvala! Verjamem, da je bilo lepo.

Podgrad, Povšetovi sestrice. — Ali se nista v dopisu v majski številki nekoliko zmotili? Pomislita!

Št. Vid, Trnovčan. — Vendar enkrat povedal pravo ime! Še večkrat kaj pošlj!

Velike Lašče, Orličke. — Bog plačaj za voščilo! Rad ga imam, čeprav ste se za god pošteno zmotile. Br. Nardžič sploh nima godu, dne 20. maja pa že celo ne. Vse pratike sem prebrskal, pa svetega Nardžiča nikoli nikjer! Ampak žalostno je res, če človek nima nikoli godu! Molite zame, da postanem velik spokornik in pridem v pratiko, da bodo vsaj tisti Nardžiči, ki bodo čez 100 let živeli, imeli god... Lepo pozdravljen! — Mici Drobnič! Pa sem se res zmotil v majski številki! Ali je že vse dobro? — Šporar Marija! Tvoj nagelček me je prav razveselil. Lepo, da nisi pozabila obljube. Koširjevi Pepci pa povej, da slevskih zvonov še nič ne slišim...

Griže, Korent Fr. — Tvojega pisma pa res ne morem brati, s svinčnikom si pisal, pa se tako slabo pozna. Vedno piši s črnilom!

Dragatuš, Leop. Štefanič. — Tvoj maček »Mišji strah« je prav postaven junak. Br. Ladislav je dejal, da bi šel lahko za parkeljna, tako »vražje« gleda.

Krakovo-Trnovo, Orliči. — Lepa hvala za pozdrav z izleta na Turjak. Saj vem, kako dobro ste se imeli.

Št. Vid, Orličke. — Na Vaš majniški tabor bi pa bil »skoraj« prišel — pa le nisem. Prav škoda se mi zdi. Za »pozdravčke« Bog plačaj!

Črna, Lekši Piko. — Oprosti, da Tvoja lepa prošnja to pot ne bo uslišana. Tvoj dopis je sicer prav dober, vendar sem izbral Prahovega, ki doslej še ni pisal. Upam, da si že toliko možat, da ne boš zato »mule držal«. Vedno se je treba v čem premagati. To povej tudi Josku Lesjaku. Tekma v dopisovanju je pa prav pametna misel. Saj je glavna reč, da br. Nardžič veliko pisem dobi in bere, čeprav ne pridejo vsa na Veselo pošto, saj drugi ljudje niso tako — radovedni...

Jesenice, Žvan Lojzek. — Zelo zelo se meni zdi, da Lojzek sam tega pisal ni. In tudi za Moriča prav ne vem, če mu čisto zaupati smem... Zdaj pa še vidva z eno »pesemco« odgovorita! Pa sama in po pravici!

Krakovo-Trnovo, Mici Prosen. — Predavanje o sv. Cirilu in Metodu je za Tvojih 15 let in za doma prav dobro, da, še malo preučeno! Za »Orliča« pa ni, ker je tu pa tam malo pokaženo. Brez zamere, bo že bolje, le pogumno nadaljuj! Dopis si pa tudi Ti pisala s svinčnikom. Zato sem ga jaz samo čez ramo pogledal...

Raka, Orliči in Orličke. — Jaz sicer res nisem hudoben človek — vsaj meni se noč in dan tako zdi! — toda toliko siten sem pa, da Vam naročam: drugič sami pišite! Bog živi!

Malenski vrh, Orliči in Orličke. — Na binkošno sredo — v Rimu! — sem mislil na Vas, Vi pa name — nič — nič — nič. — Že dolgo Vas pogreša na Veseli pošti vsak pozoren Orlič...

»Orlič« izhaja vsak mesec. — List izdaja uprava »Mladosti«. — Uredništvo in upravnništvo: Ljubljana, Ljudski dom. — Naročnina za odseke, ki naroče vsaj 20 izvodov pod skupnim zavitkom, 6 Din na leto, za vse druge naročnike 10 Din. — Odg. urednik: Fran Zabret. — Tiska Jugosl. tiskarna v Ljubljani.